

Denašnja dōba.

Denašnja dōba je zmešnjeva.
Svet zmešan je in žnjim ljudjē;
Teptá se zloznost, mir in sprava.
Množi se dan na dan gorjē.

Oglejmo si svetovno kroglo,
Ki neprestano se vrti,
Kaj bi o njej se reči moglo,
Da zmes na sebi to drži?!

Ta pravi: Bratje, vera peša,
V to nam povzdigniti je glas!
Drug pravi: Pamet, brat se ti meša,
Ti iščeš v jajcu dlak in las!

Res je da peša vera naša,
A kdo bi zdaj kaj več verjel!
Tam v Beču se nam kuha kaša —
Želodec naš je ni vesel.

Ta ljudstvo podpihuje, bega:
Brezverskim šolam vsem slovó!
Kristjano žid ne bo kolega!
To čute žali nam močnó!

To zopet nova je zvrnica,
Nov igo za slovanski vrat,
Tako veleva verska žica,
Ki v pajčolan je skrita zlat!

Ta v bagru, zlatu ves in v svili,
Slovencem razpošilja list:
Kaj z vami bo — Bogú se vsmili —
Tako učil ni mojster Krist.

A sam ga malo — nič spoštuje,
Stopinj ne vbira žnjim povsod —
Kdor hoče — meni naj veruje,
Da Bog mu z juga je gospod!

Da, res! Ko bil je Bog na sveti,
Kroták je in ponižen bil,
Sovraštva mogel ni strpeti,
Le zgolj ljubezen je učil.

Zdaj vera nova — je sovraštvo,
Povsod razlaga se glasno
Laž novotarsko je junaštvo —
Povejte, ali ni tako?!

Kako še dolgo ta zmešnjava
Ta borni sukala bo svét??
Oj pridi, pridi mir in sprava,
Zasij jasnejše solnce spet!

P.

Ženske.

Dasrkal se v krčmi ga je na moč,
Prizibal domov se v kēsno noč.

Udari na duri, budí ženo,
Da bi pustila ga v postelj mehko.

A ženski se nehče ustreči mu,
Na gorkem ležē se roga možū.

On jezen razbija mah na mah,
Da se raznaže lesení páh.

Vē vežo skoči srdit i kolnoč,
Zagrabi tvrdo polēnce gredoč.

I tákrat spozna, da res je to,
Kar pel nam Preširen je lepo:

Da óne samé nam glavo vedré,
Da one same nam ur'jo roké.

Komedija zmešnjav.

Črtica iz življenja ameriškega; poljski spisal Henrik Sienkiewicz; prevel J. S—r.

(Dalje.)

Ne vemo, kajti Hans ni povedal, na kak način da je izvedelo vse mesto o dogodku ponočnem gospice Neumanove. Po bitvi z urednikom je Hansu iz srca znova izginilo smiljenje do neprijateljice, a ostala je le nenavist.

Hans je slutil, da ga zadene od sovražne roke nek nenaden udarec, ki ga res ni čakal dolgo. Imovniki grocernij prilepljajo često pred prodajalnicami oglasnike o raznem blagu, z običajnim napisom: »Notice«. Z druge strani je treba vedeti, da prodajajo grocernije navadno krčmam led, brez katerega nobeden Američan ne pije niti whisky, niti piva. Hans je na jedenkrat zapazil, da nihče pri njem ledu ne jemlje več. Ogromni kosi, katere je prejel po železnici in zložil v pivnico, so mu skopneli; škode imel je kakih dvajset dolarjev. Zakaj? Kako? Kaj? Hans je videl, da so eeló njega pristaši jemali vsak dan led pri gospici Neumanovej, torej ni razumel, kaj to pomeni, tem manj, ker se z nobenim krčmarjem ni sprl.

Nakanil je to reč razjasniti.

»Zakaj ne jemljete od mene ledu?« vprašal je lomeč angleščino krčmarja Petersa, ki je baš šel mimo njega prodajalnice.

»Ker ga ne prodajate.«

»Zakaj bi ga ne prodajal?«

»No, ker jaz vém.«

»Aber jaz prodajam led.«

»A kaj je to?« dejal je krčmar kazáje s prstom na oglasnik prilepljen na hiši.

Hans je pogledal in zazelenel od zlosti. V njega oglasniku je nekdo iz besede: »Notice« izstrugal t, zbok česar se je »Notice« glasilo: »No ice«, kar angleški pomeni: »nema ledu«.

»Donnerwetter!« vskliknil je Hans in planil ves sinj in tresoč se v prodajalnico gospice Neumanove.

»To je zlobnost!« kričal je razpenjen. »Zakaj si mi gospica izpraskala črko iz srede?«

»Kaj sem Vam izpraskala iz srede?« vprašala je hudomušno gospica Neumanova.

»Črko pravim: t, pravim! Izpraskala si mi gospica t! Aber goddam! tako ne more biti dalje. Plačati mi moraš gospica led! Goddam! goddam!«

In izgubivši običajno hladno krv, počel je vrščati kakor obseden; na to gospica Neumanova v krik; ljudstva se je nagromadilo vse črno.

»Pomagajte!« vpila je gospica Neumanova. »Dočmen je zblaznel! Pravi, da sem mu nekaj izpraskala iz srede, a jaz mu nesem ničesar izpraskala. Kaj bi mu imela izpraskati? nič nesem izpraskala. O! za Boga! izpraskala bi mu oči, ko bi mogla, pa nič drugega. Jaz uboga ženska, sama! on me tu ubije, zakolje!«

Tako kriče zalivale so jo ganljive solze. Američani sicer neso razumeli, za kaj tu gre, toda Američani ne strpe ženskih solz, torej Nemca za glavo in za dveri. Hotel se je upirati; ali puhnil je kakor iz prače, preletel ulico, zletel skozi svoje dveri in pal kakor vreča na tla.

Čez teden dnij visela je nad njega prodajalnico ogromna naslikana deska. Na deski bila je upodobljena opica, oblečena v pisano suknjico, z belim predpasnikom z naramniki: skratka popolnem kakor gospica Neumanova. Spodej je stal napis z velikimi žoltimi pismeni:

»Grocernija pod opico«.

Ljudij se je nagnetilo. Smeh izvabil je gospico Neumanovo pred vrata. Prišla je, pogledala, pobledele toda ne izgubivši zavednosti, zaklicala je hitro:

»Grocernija pod opico? Ni nič čudnega, ker stanuje gospod Kasche nad grocernijo. Ha!«

Udarec jo je pa vender zadel v srce. Opoludne je slišala, kako da so otroci idoči mimo prodajalnice iz šole obstali pred desko klicaje:

»O! that's miss Neuman! Good evening miss Neuman!«

To je bilo preveč. Ko je zvečer prišel k njej urednik, rekla mu je:

»Ta opica, to sem jaz! vem, da sem jaz, ali ne prizanesem sebi. On mora sneti in zlizati to opico sè svojim jezikom pri meni.«

»Kaj hočete gospica storiti?«

»Grem takoj k sodcu.«

»Kako takoj?«

»Jutri.«

Zarana je šla in približavši se Hansu dejala:

»Poslušaj gospod Dočmen! vem, da sem jaz ta opica, ali pojdi no z menoj k sodu. Videla bova kaj on na to pove.«

»Pove, da mi je svobodno naslikati nad mojo prodajalnico, kar se mi ljubi.«

»Videla bova to brž.«

Gospica Neumanova je jedva dihali mogla.

»A odkod veste gospica, da ste ta opica vi?«

»Sum mi to pravi. Pojdi, pojdi k sodcu, če ne, pa te šerif v železji prevede.«

»Dobro, pojdem,« rekel je Hans zmage izvest.

Pozaprta sta prodajalnici in šla psujoč se mej pótém. Še le pri samih dverih sodnika Dasonvilla sta se spomnila, da oba ne umeta dovolj angleški, da bi raztolmačila stvar. Kaj je tu storiti? Toda šerif, kot žid poljsk, ume i nemški i angleški. Hajd torej k šerifu.

Ali šerif se je vsedel baš na voz in se pripravljaj na odhod.

»Idita mi k vragu!« kriknil je naglo. »Vse mesto je vznemirjeno zaradi vaju! Hodita v jednih čevljičkih po cela leta! Jaz grem po usnje. Good bye!«

In odpeljal se je.

Hans se je podprl v boke.

»Čakati moraš gospica do jutra,« rekel je flegmatično.

»Jaz da bi čakala? Prej umrem. Razun če snamete opico.«

»Ne snamem opice.«

»Bodete pa viseli! Bodeš visel, Dočmen! Ovesé te i brez šerifa. Sodéc itak vé, za kaj tu gre.«

»No, pa pojdiva brez šerifa,« rekel je Némec.

Gospica Neumanova se je vender motila. Jedino le sodéc v celem mestu ni vedel niti besedice o njiju prepirih. Iz ljubezni do Boga pripravljaj je starček svoj eliksir in dozdevalo se mu je, da vzveličuje ves svet.

Vsprejel ja je, kakor je navadno vsprejemaj blagosrčno in uljudno.

»Pokažita jezike, otroka moja! . . . rekel je. »Zapišem vama tu brž«

Oba sta začela mahati z rokami v znamenje, da nečeta zdravil. Gospica Neumanova je ponavljajla:

»Ne treba tega, ne treba!«

»Česa pa?«

Tožila sta drug drugega. Če je Hans rekel jedno besedo, rekla jih je gospica deset. Naposled se

je Nemka spomnila koncepta, kažoč na srce, češ, da je je gospod Hans prebodel sé sedmerimi meči.

»Razumem sedaj, razumem!« dejaj je doktor.

Na to je odprl knjigo in jel pisati. Vprašaj je Hansa, koliko ima let? »Šestintrideset«. Vprašaj je gospico — ni se spomnila popolnoma: »Kakih petindvajset«. All right! Kaj vama je ime? »Hans«, »Lora«. All right! S čim se bavita? »Imava grocerniji«. All right! Po tem je vprašaj še to in ono, česar pa nesta razumela, vender sta odgovarjajla yes. Doktor je pokimal z glavo. Vse je zvršeno bilo.

Končavši pisanje, vstal je in naglo, na veliko začudenje Lore, na pol jo objel in poljubil.

Menila je, da je to dobro znamenje in polna sladkih nadej šla je domov,

Mej pótém reče Hansu:

»Jaz vam pokažem.«

»Pokažite gospica komu drugemu!« odvrnil je mirno Némec.«

Drugo jutro zarana prišaj je šerif pred prodajalnici. Obadva stala sta v veži. Hans je pihal iz pipe, gospica pa prepevajla:

»Dočmen, Dočmen, Do — Dočmen, Do — Doč — men — men.«

»Hočeta iti k sodcu?« vprašaj je šerif.

»Sva že bila.«

»No in kaj?«

»Šerifčko moj! gospod Deviško moj!« zaklicajla je gospica; »idite povprašat. Potrebujem baš čevljičkov. A spregovorite ondi za me besedico s sodcem. Vidite, jaz sem uboga deva . . . sama«

Šerif je šaj in čez četrta ure se vrnil. Vender ne vemo, zakaj se je vračaj obdan od tolpe ljudij.

»No kaj je? no kako je?« počajla sta ga izpraševati.

»Vse dobro, oh!« dejaj je šerif.

»No, kaj je sodéc storil?«

»Kaj bi imel zlega storiti? On vaju je poročil.«

»Poročil?!!!!«

»Ali se pa ljudje ne ženijo?«

Ko bi strela vdarila z vedrega neba, bi se Hans in gospica Neumanova ne bila toli ustrašila. Hans je izbuljaj oči, zazijaj, iztegel jezik in zrl kakor blazen na gospico Neumanovo; a gospica Neumanova je izbuljajla oči, zazijajla, izteglaj jezik in zrla kakor blazna na gospoda Hansa. Odrevenajla, okamnajla sta. Potem pa obadva v krik.

(Konec prihodajči.)

Vse jedno.

»Prosim, dajte mi elegantno molitveno knjižico«.

»Kakošno želite: katoliško ali protestantsko«.

»To mi je vse jedno, samo da je prav lepe zunanje oblike.«

Neubogljiva zajca.

Nek vojak prosi svojega poveljnika za odpust, rekoč: »Gospod stotnik! ako me spustite domov, vam bom pa dva zajca poslal.« Stotnik ga spusti, in vojak gre vesel domov. Ko se vrne, vpraša ga stotnik, zakaj da mu obljubljenih zajcev ni poslal. Vojak se začudi in pravi: »Kaj nista prišla? jaz sem domu grede srečal dva na poti, in sem jima rekel, da morata naravnost k vam iti. Tedaj nista prišla? O šmentana potepuha?«

Izgovor.

Gospodar pošlje svojega pastirja po pitno vodo. Deček pa, utrujen kakor je bil, prišedši k studencu uleže se in zaspi. Ko se čez dolgo časa zbudi, vstane, natoči v vrč vode, in gre hitro domov. Gospodar ga pa trdo prime, ter vpraša, kje da je toliko časa bil. Deček mu pa prebrisan odgovori: »Ne jezite se; kajti ko sem k studencu prišel, tekla je slaba voda, in zato sem moral čakati, da je boljša pritekla, in te sem natočil.«

Dvakrat plačano kolo.

Prebrisan tat ukrade po noči od nekega voza kolo. — Drugi dan potem gre v krčmo, v kateri vidi okradenega posestnika, in ga sliši tožiti svojo nesrečo, in ravno zdaj, ko bi voz najbolj potreboval, ter dostavi, da bi dal takoj jeden goldinar, ko bi mu kdo brž tako kolo prinesel. »Jaz imam tako kolo, da bi pristojalo vašemu vozu«, oglasi se tat na to. »Le prinesi mi ga«, pravi kmet, »in takoj dobiš goldinar in še liter vina povrh.« Tat gre posmehovaje se po kolo, in ga prinese kmetu. »Oho, to kolo je pa moje«, pravi kmet, videč kolo. »Seveda je vaše,« pravi smijoč se tat. »Saj ste mi ga plačali.«

Jajce več, ko puta vé.

Oče kaže svojim otrokom neko podobo, katera je predstavljala bitvo. »Glejte«, pravi, kako bode ta-le vojak tega-le prebodel. »Nič se ne bojte« pravi najstarejši sinček, »ta vojak ne bo nikoli onega-le umoril.«

Saj še oni ni čakal, ki je s češnje pal.

Dva moža gresta naglo ob bregu neke vode. Po nesreči se jeden spodtakne, ter pade v vodo. Prestrašen zaupije: »Oj Janez, pomagaj mi!« Drugi pa, ki je ravno pipo nabasal, pravi: »E, počakaj, da tobak prižgem.«

Očetova ura.

Prebrisan kmet.

Nekega kmeta obsodilo je sodišče na sto goldinarjev globe, ali pa trideset dnij zapora. Ker kmetu nobeno od tega ni godilo, reče mirno sodniku:

„Gospod sodnik: plačati ne morem, trideset dni sedeti mi pa tudi čas ne pripušča; ali bi se ne dalo tako napraviti, da bi žena moja sedela namesto mene; zastran mene jej pa tudi lahko še petindvajset po vrhu naštejete.“

Fijakarska omika.

Nek fijakar vozil je gospodo na deželo. Mejpotoma so se vstavili, ter se v nekeje gostilni nekoliko krepčali. To priliko porabi tudi voznik, da napase svojega konja. Ko se konj zadovolji, poda se voznik v sobo ter opomni gospodo na odhod z besedami:

„Vaša milost, moj konj se je že nažrl, ako ste se tudi vi, pa lahko zopet odrinemo.“

Kaj je zdravilstvo?

Kadar se narava bori z boleznijo, tedaj pride slepec (zdravnik) s palico, da bi pomiril prepir, ter bije brez da bi vedel po kom. Zadene li bolezen, zmaga narava človeška; ako pa udari naravo, umori človeka.

Tovariša.

Nek zdravnik pošlje bolnega svojega konja k konjarju, da bi mu ga ozdravil. Ko se konjarju posreči, da konja ozdravi, vpraša ga zdravnik za račun.

„Kaj še, tovariš ne sme tovarišu računati.“

Zdravnik ne more vsem ustreči.

Zdravnik šel je s svojim prijateljem na sprehod.

„Prosim te,“ pravi mejpotoma prijatelju, „ne hodiva mimo one mlade ženske, glej, že od daleč me tako zaničljivo pogleduje; zdravil sem njenega soproga.“

„A, gotovo si ga spravil pod zemljo!“

„Kaj še; to bi jej godilo, a jezi se, ker sem ga ozdravil.“

Laž ima kratke noge.

Mlad zdravnik hvalil se je rad, da ima zelo veliko pacientov, da-si jih je v resnici imel skromno število. Nekoč ga obišče daljni znanec na stanovanji, a ker ga ni dobil doma, vpraša strežajko, kedar bi mu bilo mogoče z gospodom samim govoriti.

„O pridite le od desete do dvanajste ure, tedaj ima ure ordinovanja in tedaj je vedno — sam.“

Tolažba zdravnika.

Zdravnik pride v sobo. Pacient zakliče mu nasproti:

„Dobro jutro, gospod zdravnik! Povabil sem vas zato, ker mi ni prav dobro.“

„Tako, tako! Kakošen imate tek?“ vpraša zdravnik.

„Izvrsten.“

„Žejo?“

„Tudi.“

„Spanje?“

„Prav mirno.“

„Bodite mirni! v dveh dneh bo vse to prešlo,“ potolaži ga zdravnik po kratkem pomisleku.

Uresničene sanje.

Nekega ne baš najpametnejšega človeka so po noči zobje boleli. Dolgo je trpel bolečine, a proti jutru mu vender nekoliko odleže, da trdno zaspi. Ko se prebudi, stalo je solnce že visoko. Zdehajoč se, steza roke, in tu se nehote oplazi z roko po lici, katero je bilo pa oteklo. Naglo skoči s postelje, hiti k zrcalu, in se uveri, da je res debelejši. Ves vesel vsklikne: „Zdaj pa že vem, da sanje niso prazne, kajti sanjalo se mi je, da sem bil v veseli družbi, kjer smo posebno dobro jedli in pili, in od tod imam tako debeli lici.“ (V spanji je pa revež pozabil, da so ga zobje boleli).

Prišel ali pal.

Ko je Jurče neko jutro precej kasno hitel v šolo, ter se spodtaknil na pragu, da je pal v sobo, opominjal ga je učitelj:

„Jurče, kaj se tako pozno v šolo pride?!“

„Gospod učitelj, ne zamerite, saj nisem prišel, saj sem pal.“

Zavrnen.

Nek cestni pohajač upije za voznikom: „Mož, ali me boste peljali?“

Voznik: „Jaz vas ne bom; če vas bo kobila hotela!“

Jednaka.

A.: „Kdo je na boljšem, prosjak, ali skop bogatinec?“

B.: „Oba sta jednaka, ker oba trdita, da nič nimata!“

Nehvaležna mati.

Spisal P.

Nekdaj — ko vzhajalo,
 Zahajalo je solnce zlato,
 Kot danes bo in včeraj je
 Še vzhajalo, zahajalo za goro.
 Ko luna, ta čarobna reta
 Spremljevala lice jé,
 Motila lepe vse devojke,
 Učila jih nezvestim biti;
 Ko gledala z neba višav je
 Zaljubljeno dvojico,
 Ko se objemala je, poljubovala —
 Izdajala ju svetu.
 Živela v času tem je mati,
 Mogočna mati — mati velesilna
 Ki mnogo je sinov rodila —
 (A tu omenimo le tri).
 Nad mero dva vam je ljubila,
 A tretji bil jej je izvržek;
 Ta jesti vedno moral je
 Ostanke, z mize padle bratov svojih —
 Té — iz lesenega torila
 Pred durmi zvonaj hiše
 Na gnoju, kakor nekdanj oče Job —
 Nadlegovan po bratov psih.
 Lepó ostala dva je stregla,
 Da, rečem po kraljevsko:
 Iz zlate sta obedovala sklede,
 Pri zlatej mizi — v zlatej sobi.
 Pač lepo res življenje tako!
 Na svetu kdo je bil srečnejši?
 Nihče!
 A čujte, kaj na svetu je mogoče!
 Sinova zlobna in presita,
 Nad lastno dvigneta se majko.
 Za prsi jo zagradi prvi,
 Za tilnik jo zagradi drugi —

In vržeta na zemljo jo z močjo,
 Kjer hodita po njej
 Teptaje jo z nogama
 Nad njo kričeč:
 Poginiti pod nama baba moraš,
 Ker dnevi slave tvoje so minili!
 Krik ta ko čuje tretji sin
 Pred durmi žalujoč izvržek;
 Srcé mu krvaví,
 Ko lastne čuje majke zdihovanje;
 Pogúm se v srci vname mu,
 V njem izbudi se maščevanje.
 Kot lev srdito v »brata« zaprši,
 Z levico prvega zagradi,
 Za grlo družega pa z desno stisne,
 Naklesti dobro po obeh,
 Ležita da potlačena na tleh.
 Nehal je boj,
 Nehalo je ruvanje, —
 In rešena je majka bila
 Iz rok nezvestih jej sinov.
 Nastal je zopet mir,
 In krotka bila zopet je družina.
 Začelo novo je življenje —
 A čujte, kaj nezvesta mati —
 Sprehaja groza me — učini:
 Na prvo mesto posadi
 Sinova zla, nezvesta
 Rešitelja pa — zvestega sinú
 Pred hišne duri pahne
 Na gnoj — sramota strašna! —
 Kjer je še dandanašnji
 Suván, preganjan in zatiran
 Po psih dobró rejénih
 Njegá hudobnih »bratov«.

M a r i.

Srci si igrala Mara,
 Srce svoje zaigrala:
 Žal mi deva dražestna,
 Žal je tvojega srca.

Rožica si sred dobrove
 Brez medu in brez vonjave:
 Žal mi Mara dražestna,
 Žal je tvojega srca. —

Roj bučelic priletava
 Naglo, naglo odletava
 Brez medu jim ničeva
 Je najlepša rožica. —

Ni ljubav tí sveta bila:
 Boš zato se pokorila:
 Revica boš brez moža,
 Al' pa žena usnarja.

Kurent.

Račun knjigoveza.

Sto prič božjega bitja v platno	
zvezal	20 gld. -- kr.
Dr. Zobru napravil moder hrbet	— » 30 »
Stritarja z zlatom obrezal	1 » 20 »
Ivanu Zbogarju na hrbet ime vtisnil	— » 20 »
Skupaj	21 gld. 70 kr.

Zvil jo je.

Sodnik: »Vi ste rekli gospodu N. N., da ne razume toliko, kakor vaša mačka. Ali je to resnica?«

Zatoženec: »Ni resnica; kajti rekel sem mu, da moja mačka več razume, nego on. In pri tem ostanem. Glede lova naj se gre g. N. N. z mojo mačko skušati, pa bodete uverjeni, da imam prav.«

Sodnik (tožniku): »Ako ne dokažete, da tudi v tem prekosite mačko, ne morem zatoženca kaznovati, ker ima prav.«

Na ulici.

- »Priatelj, kam pa tako hitiš v tej vročini?«
- »K zdravniku, ker mi je žena zelo nevarno obolela.«
- »Baš kar sem čul, da je že umrla.«
- »Tako! Potem se mi pa ne mudi; greva pa lahko vkupe na vrček pive.«

Zlata resnica.

Mnogo ljudij je, ki spise naših najboljših pisateljev radi čitajo, a malo jih je, da bi jih kupovali. Mnogo ljudij je pa tudi, da molitvene knjižice kupujejo, a malo jih je, da bi jih čitali.

Giovanni Bombino Bombardemento.

Povest iz roparskega življenja.

Prvo poglavje.

Grozno tulijo vetrovi mej golimi vejami; črni oblaki visé na polnočnem nebu in gost dež uliva se na zemljo.

V temno ogrinjalo zavit leži Giovanni Bombino Bombardemento pred uhodom roparskega brloga, ne meneč se za dež, ki se v curkih uliva po njem.

Moral je že nekoliko ur ležati tako, kar namah skoči kviško ter pomišljeva je meneč si roke vsklikne:

»Kje je Alonzo?«

Jedva je izgovoril te besede, ko začuje za hrbtom različno korake in po nekoliko trenutkih stoji Alonzo pred njim:

„Tu sem, glavar.“

„Kedaj pride voz, Alonzo?“ vpraša glavar zamolklo.

„Ko se jame daniti, glavar,“ odvrne odkritosrčni Alonzo.

„Koliko jih bode, Alonzo?“ vpraša zopet glavar.

„Razven njega in nje, pride tudi nje oče in strijc, dva grofa, dva voznika, trije psi in pet spremljevalcev, vkupe trinajst, glavar.“

„Nesrečen slučaj!“ mrmra Bombardemento. „Gotovo se morem zanašati na te?“ vpraša pomenljivo.

S solzo razžaljenega ponosa odgovori Alonzo:

„Glavar, dvojiš li o mojej zvestobi?“

„Ne“, reče Bombino Bombardemento, ter ga objame. „Ne, ne dvojim o tebi, dragi mi človek in prijatelj. Ti mi moraš jutri pomagati pri velikem delu. Idi toraj v brlog ter razjasni mojim ljudem. Jedno uro predno prvi petelin zapoje, naj bodo do zadnjega po gozdu raztreseni. Beppo in Leonardo stražita naj za kapelico; Mantuci in Francesko naj se skrijeta v rov;

da nam naznanita prihod; Filippo umori prvega voz- nika in Nasagroze drugega; ti pa, dragi moj Alonzo, ostaneš na mojej strani!“

„Tvoj ukaz naj se zvrši, glavar,“ odgovori po- gumni Alonzo. „Dovoli pa, da poklekнем ter z vročo molitvijo prosim nebo, da se nam posreči važna na- mera.“

„Stori to, dobri Alonzo,“ pritrđi Giovanni Bom- bino Bombardemento, in mej pobožno molitvijo Alonza, upre oko vrli glavar v nebo.

Drugo poglavje.

Roparski glavar Giovanni Bombino Bombarde- mento bil je olikan mož. Posvetil se je v svojej mla- dosti, s pomočjo nekega samostanskega brata, kateri je zanj po očetovski skrbel, vednosti. Veliko je vedel,

a kdo so njegovi roditelji, to ni vedel, O njegovih roditeljih vedel je samo samostanski brat, a tudi ta je po kratki boleznι nenadoma umrl in ž njim pokopala se je skrivnost.

Ko Giovanni nekega večera izgubo svojega do- brotnika obžalujoč, tava po gozdu semtertja, približa se nekemu gradiču iz katerega done angeljski glasovi. Nehote se poda k gradu ter razločno čuje pesem:

Oh, kaj solze rosiš okó?
Oh, kaj srce drhtiš takó?
Veruj, da ti bolest rodi
Najslajše dnij, najslajše dnij.

Krasna pesem vzradostila mu je srce, a ko je vzrl krasno pevko na balkanu gradiča, bil je tako omamljen, da je vprašal:

(Dalje prihodnjič.)

Skakalnica. (Priobčil Cvetnič.)

		smi-	al'				
		či	ve-	dro-	no-		
no-	se-	ce	či	pe-	ga	bi	pol-
del	dí-	še	ní-	ga	ko-	slav-	še
lja	v	zve-	brid-	kdo	kdo	čez	al'
mi	ní	ši	te-	sti	ček	te-	mi
ko	al'	go-	ni-	al'	pi-	jih	ga
zlo-	ce	ko-	ko	žvr-	se-	po	ga
brid-	li	L.	lja	sti	C.	jem	ve-
vin-	žil	ni	če	vrst-	go-	zve-	le-
		no	dra-	del	snik		
		iz-	tin				

(Rešitev in ime prvega rešilca v prihodnjem listu.)

Rešitev skakalnice v 11. števu „Rogača“.

Priobčil Cvetnič.

Naša zvezda.

»Zvezda mila je migljala
In naš rod vodila je;
Lepše nam ta zvezda zala,
Nego vse svetila je.

Toda, oh, za goro vtone,
Skrrije se za temni gaj;
Prašam svitile milijone:
Vrne-li se še kedaj?

A močje zvezdice jasne
Odgovora ne vedo,
Dól z neba višave krasne
Némo na prašalca zro.

Prídi zvezda naša, prídi,
Jasne v nas upri učí,
Naj moj dom te zopet vidi,
Zlata zvezda srečnih dní!

Peval S. Gregorčič.

Preč. g. J. S. pri sv. Križu: Srčna hvala! Dobro- došlo! Zdravstvujte! — P. n. g. M.: Vaš spis se pri- hrani — za zimo.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.